

La invitația Alteței Sale Regale Principele Radu al României, am contribuit cu textul de mai jos, „Mirabilul regal”, la volumul „Lumea Regelui”, scos în anul 2011, al aniversării a 90 de ani ai Majestății Sale Regele Mihai I. Redau mai întâi un fragment din Cuvântul înainte al ASR Principele Radu, inițiatorul și editorul volumului.

„Cartea este rodul altruismului familiei regelui (Regina Ana, Princesesa Moștenitoare, Principesele Elena, Irina, Sofia și Maria, Principele Nicolae), al Regelui Juan Carlos, al Principelui de Wales, al Regelui Simeon al II-lea al Bulgarilor, al Regelui Constantin al II-lea al Elenilor, al Principelui Alexandru al II-lea al Serbiei, al Ducelui de Württemberg, al Principelui Lorenz al Belgiei, al lui Frederic Mitterrand, al Decanului Corpului Diplomatic acreditat la București, al celui de-al 675-lea Lord Primar al Londrei, al lui Keith Hitchins, Roger Griffin, Rajmohan Gandhi, Daniel J. Kornstein, Hugh Montgomery, Ivor Porter, Jenny Bocoock, al președintelui Academiei Române, al generalului Teodor Frunzeți, al surorilor Coposu, al academicienilor Solomon Marcus, Dinu C. Giurescu, Șerban Papacostea, Sorin Dumitrescu, al profesorilor Nicolae Balotă, Virgil Nemoianu, Mircea Martin, Nicolae-Șerban Tanașoca, Victor Neumann, Andrei Brezianu, Michael Shafir, al personalităților din societatea civilă Șerban Rădulescu-Zoner, Christian Mititelu, Anneli Ute Gabanyi, Ion Caramitru, Dan Grigore, Nelly Miricioiu, Ștefan Câlția, Andrew Popper, Simina Mezincescu, Cristian Țopescu, Mihai Creangă, Sorin Ilieșiu și Valerian Stan, care au răspuns invitației de a contribui la «întregirea lumii» regelui nostru. Citind textele lor, am avut uneori lacrimi în ochi, alteori fiori în suflet, iar în anumite momente am simțit cuțite în stomac. Una dintre evidențele lecturii textelor este unanimitatea cu care se vorbește despre loialitatea, demnitatea, iubirea și verticalitatea morală ale regelui român. O alta este surprinzătoarea acuratețe cu care sunt cunoscute în cercuri alese din Europa și America faptele istorice și politice ale Majestății Sale”.

Mirabilul regal

În ziua de Crăciun a anului 1990, Regele Mihai și membrii Familiei Regale au fost „capturați” de militari (români) pe autostrada București-Pitești, escortați la București și scoși din țară. După „revoluția anticomunistă”, se întorseseră acasă și, vrînd să se reculeagă la mormintele înaintașilor, se aflau în drum spre Mănăstirea Curtea de Argeș. Președintele, Guvernul și generalii de atunci au decis că prezența Familiei Regale reprezenta o amenințare pentru „echilibrul fragil al noii noastre vieți politice”. Trecuse un an de la „revoluție” și mă număram printre cei ce se lămuriseră deja în privința noii puteri „post-comuniste”. Încât, din punctul acesta de vedere, episodul de pe autostradă nu m-a surprins aproape deloc. Privind la cele ce tocmai se întâmplau (Televiziunea Română, zisă pe atunci și Liberă, era, desigur, la post), m-a impresionat însă seninătatea absolut imperturbabilă a Regelui în fața ultrajului scandalos la care era supus. Nu mai avusesem până atunci ocazia să-l văd pe Rege, ceea ce făcea ca atitudinea sa să mi se pară cu totul neobișnuită. Fremătînde și congestionate, anunțînd parcă infarcte iminente, chipurile membrilor comandoului armat contrastau izbitor cu calmul aproape ireal al Regelui.

Patru ani mai târziu, în octombrie 1994, oamenii aceluiasi regim vor repeta aproape la indigo, pe aeroportul din Otopeni, scena de pe autostradă. Calmul Regelui a fost și atunci desăvârșit. În ziua aceea de 7 octombrie aveam să-mi dau seama că, de fapt, destinul Regelui Mihai a fost unul nu numai al unei irepetabile loialități dar și al unui echilibru neasemănăt în fața răului suprem. Mi-au venit atunci în minte cele întâmplate în august 1944 și în decembrie 1947. Cumpătarea și dreapta judecată a tânărului Rege au fost providențiale pentru țara sa – mai devreme sau mai târziu, căutătorii de pete în soare vor sfârși admițînd și ei că, în împrejurările dramatice de atunci, opțiunea pentru răul cel mai mic nu putea și nu poate să fie socotită decât providențială.

Rememorez cele petrecute de-a lungul acestor decenii și îmi dau seama că, de fiecare dată, seninătatea neobișnuită în fața răului istoriei nu putea să izvorască din altceva decât din conștiința Regelui că dreptatea era de partea sa. Și din faptul că el știa nu numai că Ion Iliescu și Vișinski (în pragul infarctului și el) făceau ceea ce nu se cădea, dar și că va veni timpul, în chiar cursul vieții sale, când lucrul acesta va fi înțeles de toată lumea. Prizonier al comandoului armat de pe autostradă, Regele era senin pentru că înțelegea bine că prigonitorii și compatrioții lui, de-abia ieșiți din deceniile opresiunii și pervertirii comuniste, nu aveau cum să înțeleagă răul care se întâmpla.

El a rămas senin – dar și nestrămutat în loialitatea lui sublimă – și în cele mai bine de două decenii „post-comuniste”, în care elitele țării nu s-au gândit o clipă măcar că ar fi cazul ca Regele să fie adus acolo de unde o nenorocire mai mare decât oricare alta din istoria țării lor îl alungase. Știind bine ce fac, elitele intelectuale au preferat unei rânduiri căreia îi datorau tot ce era mai important în istoria țării lor rânduiala republicană moștenită de la Stalin și Ceaușescu. Uneia având drept crez suprem că nimic nu trebuie să fie fără Dumnezeu, alta pentru care aproape totul s-a dovedit a fi fără niciun Dumnezeu. În locul Regelui, au fost preferați corifeii republicii moștenite de la Stalin și Ceaușescu – patroni cel mai adesea ai nonvalorii, ai bunului plac și corupției de toate felurile. Și totuși, timp de două decenii, Regele nu a adresat un singur cuvânt de reproș intelectualilor compatrioți. Deși înțelegea foarte bine nu doar cât de mare era răul pe care ei îl făceau dar și că justificările lor că nu se putea face nimic din cauză că „poporul nu dorește revenirea la monarhie” nu era decât un alibi pentru propria alegere – în fapt o mixtură nenorocită de orgolii, de lipsă de responsabilitate și generozitate, de varii conivențe din varii interese cu sistemul de sorginte comunist-securistă (amenințat primul, e adevărat, de reintrarea în normalitate a țării). Pentru că dacă nu ar fi fost așa, intelectualii ar fi fost primii care să le arate compatrioților calea și care să le scoată din suflete și din minte otrava deceniilor de împilare, de propagandă și pervertire comunistă – căci, dintotdeauna și pretutindeni, acesta a fost primul între rosturile celor învățați, să-și lumineze popoarele și să le arate calea. Deși a înțeles toate acestea mai bine decât oricine altcineva, Regele nu adresat nimănui nici măcar un singur cuvânt de reproș.

Atunci când m-a invitat să contribui la realizarea volumului de față, Alteța Sa Regală Principele Radu a remarcat un lucru impresionant – la împlinirea a 90 de ani de viață, Majestatea Sa va fi singurul în istoria lumii care a fost rege timp de 83 de ani. Și totuși, ceva cred că este aproape la fel de impresionant, anume că nu există un alt personaj istoric în viață căruia istoria să-i fi dat dreptate într-o atât de mare măsură cum i-a dat Regelui românilor – îmi vine să spun că la această aniversare istoria însăși ține să facă o reverență Majestății Sale.

Potrivit defunctei istoriografii comuniste, Partidul lui Dej, Pauker, Groza și Ceaușescu s-a născut în anul în care s-a născut și Regele. Unde este astăzi acel Partid? Și, mai ales, unde sunt și ce s-a ales de ideologia și idealurile lui? Partidul lui Stalin și Vișinski cam tot pe atunci s-a născut și el. Unde este astăzi acel Partid? Și, mai ales, unde sunt și ce s-a ales de ideologia și idealurile în numele cărora Stalin și Vișinski l-au alungat pe Rege, au strivit statalitatea țării și au adus cea mai mare nenorocire în istoria poporului Majestății Sale? Sau, mai în zilele noastre, mai cred astăzi fostul președinte Iliescu și foștii săi camarazi că – români fiind, și nu agenți ai ocupantului străin – au făcut bine alungându-l și ei pe Rege?

Destinul Regelui îmi pare a mărturisi, în sfârșit, și că istoria are, totuși, un sens și că este imperativ ca popoarele și conducătorii lor să ia seama la el – dar și că Regele nostru a

făcut și face tot ce a depins și depinde de el ca lucrul acesta să se întâmple. Mirabilul senin regal, mai ales din aceasta îmi pare a veni. Iar dacă este așa, atunci el reprezintă în egală măsură o certitudine pentru deceniile care au trecut și un îndemn pentru timpul care va veni. Românii au datoria să se ridice, să răspundă chemării și să creadă din nou în destinul lor – asemeni celor care cred nu pentru că L-au văzut pe Dumnezeu, ci pentru că să-L vadă. *(Textul a fost preluat de Cotidianul.ro, la 30 mai 2011, și de New York Magazin, la 1 iunie 2011)*